

Forældre skal blive bedre til ikke at begrænse deres børn i den vilde og risikofyldte leg, selv om de er bange for, at børnene slår sig, lyder det fra to legeforskere. Foto: Mathias Svold

Forældre skal lade være med at stå under træet eller ved siden af trampolinen og råbe »pas på«. I stedet kan de sige det en enkelt gang, og derefter gå om i forhaven og lade børnene lege alene i baghaven.

»Vi skader børn med vores overdrevne bekymringer. Vi kan ikke overføre de erfaringer, vi har gjort os, til vores børn. Selv om vi vil ønske, at de ikke får den samme negative oplevelse, som vi fik engang, er vi nødt til at lade dem gøre sig deres egne erfaringer,« siger hun og fortsætter:

»I stedet for at sørge for, at vores børn slet ikke kommer i problemer, er vores opgave at fortælle dem, at vi nok skal være her, når problemerne sker.«

»Jeg forstår ikke, hvorfor det skal gå ud over flere hundrede børn, fordi et enkelt barn slår sig. Børn elsker den her form for leg, og den er vigtig for deres udvikling, så vi burde ikke begrænse den.«

DITTE WINTHER-LINDQVIST, FORSKER I BØRNS LEG

En lille gruppe danskere er storforbrugere af offentlige kasser

Af Bent Winther bewi@berlingske.dk

Et nyt internationalt studie viser, at ulighed i sundhed, kriminalitet og kontanthjælp ikke bliver påvirket af, om der, som i Danmark, er en høj grad lighed i indkomster. »Det er overraskende,« siger forsker.

Når finansminister Nicolai Wammen (S) i disse uger sidder og kigger dybt ned i statskassen for at finde penge til alle de ønsker, der er til næste års finanslov, kunne han passende kigge i én bestemt retning for at finde nogle ekstra millioner.

En lille gruppe af danskere er nemlig storforbrugere af offentlige velfærds-kroner.

Uanset om det handler om at få udbetalt overførselsindkomster, indlæggelser på landets hospitaler eller overnatninger i en fængsels-celle, så står ti procent af danske borgere for mellem 77 og 100 procent af de samlede udgifter.

Det viser et internationalt studie, som Rockwool Fondens Forskningsenhed er en del af.

Studiet, der blandt andet sammenligner Danmark og New Zealand, er lavet i samarbejde med det amerikanske Duke University og det newzealandske University of Auckland, og er netop blevet offentliggjort i tidskriftet Nature Human Behaviour.

Forskerne har i Danmark undersøgt alle danskere født mellem 1950 og 1984, som var mellem 22 og 66 år i perioden fra 2006 til 2016. Indvandrere, helt unge og ældre er ikke medtaget.

Resultatet viser, at ti procent af de undersøgte i gruppen modtager knap 83 procent af de overførselsindkomster - primært kontanthjælp - der udbetales.

Det svarer til, at denne lille gruppe har fået udbetalt 114 millioner af de samlede 138 millioner ugers overførselsindkomster, der er blevet udbetalt i den tiårige periode

Ti procent af danskerne i den undersøgte gruppe står samtidig for 100 procent af de strafferetlige domme, der er blevet afsagt. Det drejer sig om i alt 391.616 domme i perioden.

Endelig står ti procent af danskerne for godt 77 procent af alle indlæggelser på de danske hospitaler. Det svarer til, at de er indlagt på hospitalet i 7.942.359 af de i alt 10.250.365 hospitalsnætter, der forbruges i den tiårige periode.

Oven i det viser studiet, at det ofte er de samme, der ofte frekventerer hospitalet, fængslet og modtager kontanthjælp.

Forskningsleder Signe Hald Andersen, fra Rockwool Fondens Forskningsenhed, siger:

»Det viser noget om, hvordan tin-

gene hænger sammen på tværs af områder. De, der er socialt udsatte, har eksempelvis ofte også psykiske problemer, og de, der bliver kriminelle, er også fysisk syge.«

En anden overraskende pointe i studiet er, at der ikke er nogen syn-derlig forskel på Danmark og New Zealand, når det handler om, at en lille gruppe har et meget stort overforbrug af overførselsindkomster, fængsler og indlæggelser.

Det er ifølge Signe Hald Andersen »overraskende«, fordi New Zealand i dag har et helt andet velfærdssystem med en langt større ulighed målt på indkomst.

»En lav grad af indkomstulighed udjævner hermed ikke uligheden i de sociale problemer,« konkluderer studiet.

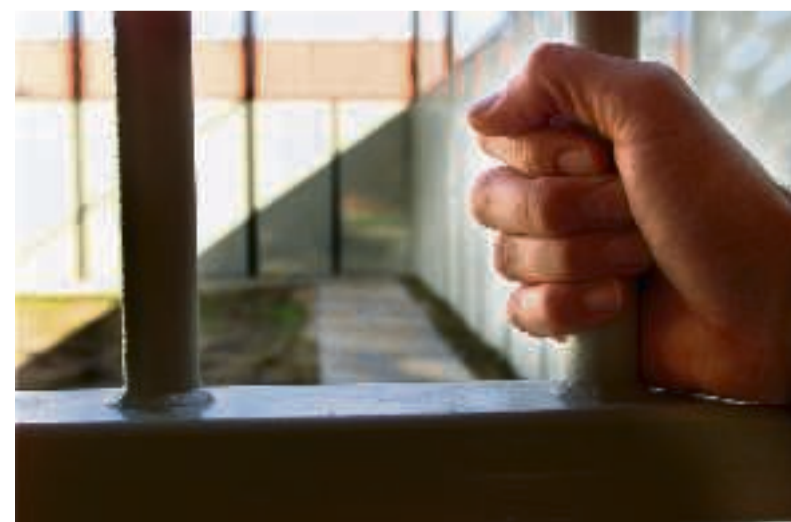
Signe Hald Andersen siger:

»Det peger i retning af, at det ikke nødvendigvis løser de sociale problemer at omfordele. Ulighed på de her parametre ser ud til at være det samme på tværs af lande, som omfordeler i forskellig grad. Der skal noget andet til for at løse sociale problemer end en generel omfordeling af indkomster.«

En af forklaringerne i studiet er, at risikoen for at blive storforbruger

»Barndommen påvirker os voldsomt meget senere hen. Så er det måske der, man skal sætte ind for at komme uligheden til livs.«

SIGNE HALD ANDERSEN,
FORSKNINGSLEDER
FRA ROCKWOOL FONDENS
FORSKNINGSENHED

Ti procent tegner sig for 100 procent af kriminaliteten, og der er et stort sammenfald med dem, der modtager kontanthjælp og bliver indlagt på hospitalerne. Foto: Ernst van Norde/Ritzau Scanpix

af velfærdsydelser i voksenlivet ser ud til i høj grad at hænge sammen med, hvor velfungerende man er på det kognitive plan i barndommen.

»Barndommen påvirker os voldsomt meget senere hen. Så er det måske der, man skal sætte ind for at komme uligheden til livs, hvilket også bekræftes af andre studier,« siger Signe Hald Andersen.

Nanna Mik-Meyer, professor på CBS og forfatter til bogen »Fagprofessionelles møde med udsatte klienter«, har interviewet 100 ansatte og klienter i systemet og undersøgt forholdene for de 20.000 mest udsatte i Danmark.

Hun mener også, at der er en anden forklaring på, at de er storforbrugere af offentlig service og offentlige ydelser. De fire procent lever ofte med misbrug og psykiske lidelser og ryger ud og ind af forsorgshjem, hospitaler, psykiatriske afdelinger, fængsler og behandlingsinstitutioner.

Men problemet er, at ansvaret for dem ikke ligger ét sted, og at der ikke er nogen økonomisk gevinst for dem, der gør noget for dem.

»Når en kommune for eksempel laver et godt stykke arbejde og sørger for, at en hjemløs ikke falder om på gaden og skal samles op af en ambulance, så får de ikke gevinsten af det - fordi hospitalerne ligger i regionerne,« siger Nanna Mik-Meyer og tilføjer:

»Det er ikke for at sige, at kommunerne tænker inhumant, men de har bare ikke noget økonomisk incitament til at undgå, at folk ryger i fængsel eller på hospitalet. Når de sidder i fængsel eller ligger på hospitalet, så koster de ikke noget for kommunerne.«

Hun mener, at der er brug for, at man politisk tænker systemet på en helt ny måde.

»Den oversete historie. Staten og regionerne tager udgiften, når kommunerne har gjort deres arbejde dårligt,« siger Nanna Mik-Meyer.